

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 29, vydáno pro vnitřní potřebu - 1.listopadu, nákladem 45 výtisků

ODDÍLOVÁ RADA

Tábor proběhne opět na našem místě ve VVP Libavá. 28.června (sobota) až 4. července 2003 bude Velké putování a Expediční jednotka. Od 5. do 20.července 2003 budeme tábořit na Ostrově. Uvažuje se, že tábor 2004 už bude na jiném místě (změna), abychom se v roce 2005 mohli zase vrátit na náš Ostrov, který začínáme považovat za naše domovské tábořiště.

Máme novou vývěsku! Vzhledem k tomu, že většina současných světlušek a vlčat je z Ratiboře, chtěl jsem, aby i tam měla ŠESTKA svoji nástěnku. Podařilo se a od 1.října už by měla plnit svoji funkci. Chtěl bych, aby to byla nástěnka spíše informační, kde se vás budeme snažit seznamovat s akcemi převážně těch menších, ale i s akcemi celého oddílu. Samozřejmě, že tam budou i fotky z našich akcí. Vše bude záležet na shromážděném materiálu. Teď před Vánocemi bych tam chtěl dát informace o turistickém vybavení, abyste mohli případně dětem pořídit kvalitní dárky. Nástěnka se bude obměňovat aktuálně, podle daných akcí.

Teď, kde ji najdete. Nástěnka jednou z vývěsních nástěnek u nákupního střediska Jednota v Ratiboři. Ještě malá poznámka pro rodiče. Čtěte Šestáka a sledujte Kateřinský infokanál. Je tam spousta informací a zamezíte tak vlastní neinformovanosti. (Zub)

Už se to ví - dlouhodobá hra se bude jmenovat „Lovci kožešin“. Bude trvat mnohem déle než loňský „Pán prstenů“ a o vítězi se rozhodne opět při velkém klání na táboře. Všem nedočkavcům a zvědavým doporučujeme k přečtení

knihu „Lovci kožešin“ od Františka Flose. Nejhezčí je ve vydání s nádhernými kresbami Zdeňka Buriana. Ukázku přinášíme na stránkách tohoto čísla ŠESTÁKU.

Rádcem roverské družiny Wakpalan byl zvolen Zub a podrádcem byla zvolena Kikina - po dvou letech má Wakpalan konečně „osobu zodpovědnou“.

O střediskové vybavení, které jsme jako oddíl měli ve správě se od října stará Trojka - kompletní vodácké vybavení a horolezecké cajky jsou nyní pro vsetínské oddíly dostupnější. A Mirisovi tím pádem ubylo spousta nevděčné práce.

V posledním čísle magazínu Junák-Skaut (č.2/2002, strana 15) byl v rubrice „Z vašich kronik“ přetištěn článek Sněhuly - poslední zápis z táborového speciálu (Den poté). A Trojkaři mají opět fotografii na titulní straně. Ve Skautingu č.2/2002 je v rubrice „Fórum“ uveřejněna Dazulova odpověď na otázku zda je možné akci Betlémské světlo spojit s finanční sbírkou.

SETKÁNÍ S RODIČI

Dne **15.11.2002.** se uskuteční podzimní „Setkání s rodiči“

Toto setkání bude probíhat podobně, jako ta předchozí. Rodiče se dozví něco o oddíle a o všem, co je bude zajímat.

Začátek propukne v 18.00. místního čas v naší klubovně.

Tak se nezapomeň doma zmínit a ukázat Šesták.

SKAUTSKÝ KALENDÁŘ

2.11. - vzpomeneme si o Dušičkách na ty, kteří už nejsou s námi, zapálíme jim svíčku, položíme kytičku.

2.11.1920 - projednány a schváleny řády a pravidla organizace vlčat

15.11.1990 - konference skautů Ruska v Moskvě- prvně od roku 1921!

15.11.1670 - zemřel J. A. Komenský - humanista, spisovatel a pedagog.

16.11.1916 - zemřel spisovatel, dobrodruh a zálesák Jack London

17.11.1969 - zasedání ÚV KSČ - přijat základ budování Socialistického svazu mládeže a Pionýra (začíná faktická 3.likvidace Junáka)

17.11.1989 - „Sametová“ revoluce - bez událostí, které se tento den nastartovaly, bychom asi jako skauti neexistovali.

18.11.1852 - narodil se Mikoláš Aleš, tvůrce prvního skautského znaku.

23.11.1968 - začal III.junácký sněm v Praze

28.11.1989 - otevření Skautského informačního centra v Praze

29.11.1378 - zemřel Karel IV.

30.11.1378 - Václav IV. nastoupil jako samostatný vládce.

Světlo

(ÚRYVEK Z KNÍŽKY „PŘÍBĚHY PRO POTĚCHU DUŠE“)

VIGILIE

Do naší malé vigilie jistě mohou patřit meditativní slova, která jsou přímo krátkou modlitbou (Jan Pavel II):

Bože, prosím, ať mám pro každého dobré slovo dřív, než se rozejdeme.

Bože, ať mám cit pro druhé, ať myslím na ně víc než na sebe. Ať se vždy ovládnou a jedním laskavě a srdečně, ať ve mně zbude jiskřička lásky.

„Jaká světla byla v kostele?“ zeptala se učitelka náboženství dětí.

„Lustry.“

„Svíčky.“

„Malé červené světlo na oltáři.“

„Okna.“

Děti zmlkly.

„Ještě něco?“ zeptala se znovu učitelka.

Jedno z dětí zvedlo ruku a řeklo: „Oči lidí.“

Proč tak často zapomínáme na světlo, které je“ uvnitř“ nás? Proč je necháváme vyhasnout?

„Když jsem byl malý, otec mi na nočním stolku vždycky nechával na noc rozsvícenou lampičku.“

„Můj tatínek byl světlo.“

Skautský zákon a ty

1. SKAUT JE PRAVDOMLUVNÝ

V každém čísle ŠESTÁKU si budeme od nynějška pokládat k jednomu bodu skautského zákona 10 otázek. Projdi si jednu po druhé a poctivě si na ně odpověz.

Snažíš se jednat tak, aby ti ostatní lidé důvěřovali?

Lžeš z touhy po prospěchu a zisku?

Lžeš ze strachu před trestem či posměchem ostatních?

Vymýšlíš si „kachny“ a roznášíš je?

Vyprávíš neověřené a nepravděpodobné zprávy?

Neupadáš v bájení, zveličování či přikrašlování svých nebo cizích činů, aniž při tom upozorníš, že přeháníš?

Dovedeš se přiznat k chybě?

Neupadáš do hrubosti ve snaze mluvit pravdu?

Uvědomuješ si po každé lži nesprávnost svého jednání?

Máš po lži nepříjemný pocit?

Už od pradávna používali moudří lidé v hovorech o smyslu života, zásadách a pravidlech, různých přirovnání, kterými se snažili, aby jejich výklad byl srozumitelnější a aby si posluchači snáze něco zapamatovali. Přes různé báje, bajky, přísloví a podobenství se můžeme dostat třeba ke známé recitované písni „Balíček karet“.

My si pro sérii zamyšlení o skautském zákoně vezmeme lano a uzly. Lano je dlouhé, pevné a ohebné. Bude představovat náš život. Je mladý, ohebný, pevný a dlouhý. Je k něčemu lano bez jediného uzlu, bez jediného pevného bodu? Je k něčemu život, který se jen tak vine, jak se mu zachce - bez zásad?

**uzel
UIA**

Z tohoto uzlu přímo dýchá jednoduchost. Uvážíme uzlík, jaký umí každé dítě, a druhým koncem sledujeme cestu prvního konce, ale opačným směrem. A vznikne nám uzel, který používají horolezci na prsním úvazku.

Co se stane, když takový uzel povolí? Většinou je to právě ve chvíli, kdy ho nejvíc potřebujeme. Uklouzla nám noha, znavená ruka už se neudrží na nepatrném chytu. Řítíme se do propasti...

Takovým uzlem, který nesmí nikdy povolit je 1. bod skautského zákona - skaut je pravdomluvný. V anglickém znění znění Scout's honor is to be trusted, což přeloženo znamená, že skautovou ctí je, když se na něho dá spolehnout. Tak jako na "uják". Ten, koho zklameme v prvním bodě, zklameme jeho důvěru v naši pravdomluvnost, se řítí do propasti polopravd a lží. A jak ho vytáhnout ven, když tak důležitý uzel zklamal? Bude mít ještě důvěru spolehnout se na něj nebo na jiné uzly? Nebo navždy ztratí chuť šplhat k vrcholům, k nimž ukazují naše zákony?

Zpíváme

V každém čísle ŠESTÁKA se budeš po celý rok setkávat na této stránce s jednou nebo dvěma novými písničkami, které tím zařadíme do pomyslného oddílového zpěvníku. Písničku si vždy zazpíváme na nejbližší oddílovce i vícedenní oddílové výpravě. Dneska předkládáme dvě písničky z repertoáru skupiny Spirituál Kvintet (vážným zájemcům mohou zapůjčit některé z jejich 11 CD, které mám).

Za svou pravdou stát

tradicionál, český text Jiří Tichota

Předlohou pro české otextování byl odborářský protest-song *Na čí straně stojíš?* (*Which Side Are You On?*) - což u těch posluchačů, kteří toto malé tajemství znali,

Hmi A Hmi
1. Máš všechny trumfy mládí a ruce čistý máš,
Emi Hmi F#7 Hmi
jen na tobě teď záleží, na jakou hru se dáš.
Hmi F#7 Hmi
R:/: Musíš za svou pravdou stát, musíš za svou pravdou stát.:/

2. Už víš, kolik co stojí, už víš, co bys' rád měl,
už ocenil jsi kompromis a párkrát zapomněl.
R:/: /: Že máš za svou pravdou stát. :/ :/
3. Už nejsi žádný elév, co prvně do hry vpad',
už víš, jak s králem ustoupit a jak s ním dávat mat.
R:/: /: Takhle za svou pravdou stát. :/ :/
4. Teď přichází tvá chvíle, teď nahrává ti čas,
tvůj sok poslušně neuhnul - a ty mu zlámeš vaz!
R:/: /: Neměl za svou pravdou stát. :/ :/
5. Tvůj potomek ctí tátu, ty vštěpuješ mu rád
to heslo, které dobře znáš z dob, kdy jsi býval mlád.
6. = 1.
R:/: /: Musíš za svou pravdou stát. :/ :/

vzbuzovalo salvy smíchu (dnes se tato komičnost nechtěného trochu hůře chápe). Před rokem 1989 však měla tato píseň i punc jakési revolty vůči tehdejším mocipánům, kteří se s obavami tázali o jakou to pravdu v písni vlastně jde?

Autobusy přijíždějí

spirituál, český text Dušan Vančura

Tento spirituál vznikl v roce 1961 přetextováním staré kostelní písně „Jesus Is A-Comin“ jako okamžitá reakce na tkzv. jízdy svobody v USA - respektive na bouřlivé reakce na ně - bití, zatýkání a skandalizování jejich aktivistů (v některých státech USA nemohli při dálkových jízdách spolu cestovat společně černoši s bělochy - proto demonstrativně spolu jezdili černí a bílí studenti). Český text vznikl v roce 1989, jako reakce na dění v době, kdy tisíce němců z „východního“ Německa prchalo přes velvyslanectví v Praze do Německa „západního“ - zkrátka došlo ke sjednocení Německa.

C F C G
1. Autobusy přijíždějí, autobusy přijíždějí,
C Emi Ami F C G7 C
možná, že už zítra, možná, že už zítra pojedeme za nadějí.
2. /: Známe zemi vyvolenou, :/
/: do vysněné brány :/ nevejdeme po kolenou.
3. /: Pojedeme staří, mladí, :/
/: že tu zůstat nechcem, :/ našim pánům nejvíc vadí.
4. /: Policajti s tváří bledou, :/
/: mamě do nás buší, :/ stejně s námi nepojedou.
5. /: Pod jednou či pod obojí, :/
/: spojme svoje srdce, :/ svoboda, ta za to stojí.
6. /: Povedeme život nový, :/
/: nepobrali všechny, :/ snad se vozy vrátí, kdo ví?

Vlčata a Světlušky plní odznak

Ti ze světlušek a vlčat, kteří odebírají časopis „Světýlko“, našli v prvním čísle letošního ročníku velmi zajímavou přílohu - samostatnou a osmdesátistránkovou barevnou knížечku s nápisem VLČCI A SVĚTÝLKA PRO VLČATA, SVĚTLUŠKY A ŽABIČKY. V knížce je popsáno 56 odznaků vlčků a světýlek a ještě další odznaky a vyznamenání. Odznaky pro vlčata se jmenují VLČCI, pro světlušky (a žabičky) se jmenují SVĚTÝLKA. Knížku na vlčácké a světluškovské schůzce vám ukazoval Zub. Prohlíželi jste si ji, listovali v ní a přemýšleli jaký odznak si vybrat k plnění. Každý si určitě vybere podle toho co jej nejvíc zajímá.

Odznaky vlčků - světýlek nejsou jenom hezké obrázky a nášivky na skautském kroji. Ten, kdo vlčeka - světýlko získá - ten už musí také něco znát a umět a také to učí ostatní vlčata a světlušky.

PŘÍTEL-PŘÍTELKYNĚ ZVÍŘAT

1. Podle vzhledu poznáš 10 druhů u nás žijících savců.
2. Podle hlasu a vzhledu poznáš v přírodě 5 druhů ptáků.
3. Poznáš 10 druhů ryb, obojživelníků a plazů žijících volně v naší přírodě.
4. V přírodě budeš pozorovat a určíš 15 druhů bezobratlých.
5. Umíš napodobit hlasy 8 domácích zvířat.
6. Poznáš stopy srnce, jelena, zajíce, veverky, lišky, bažanta.
7. V zimě se staráš o ptáky a lesní zvěř (vyrobíš krmítko, budku nebo budeš pečovat o krmelec).
8. Nakreslíš alespoň 2 obrázky ze života zvířat.
9. Vysvětlíš hlavní zásady ochrany chráněných živočichů.

Podmínky si dobře přečti. Když kteroukoliv z nich splníš (vůbec je nemusíš plnit v pořadí jak jsou uvedené) můžeš si ji vybarvit (čtvereček s jejím číslem). Vybarví si také odznak - vnitřek trojúhelníku je tmavěmodrý, lem a pejsek s kočičkou jsou jasně žlutí. Až budeš mít všechny podmínky splněny a podepsány Zubem, tak si je můžeš vystříhnout a nalepit do svého zápisníku.

Aby měl možnost si každý splnit alespoň jednoho vlčeka - světýlko, vybrali jsme jeden odznak, který by chtělo plnit nejvíce z vás.

Je to odznak „Přítel-přítelkyně zvířat“. Přesné podmínky k získání tohoto odznaku jsou uvedeny v rámečku. Postupně se budeme do konce kalendářního roku na vlčáckých a světluškovských schůzkách i výpravách učit znát všechny jeho body tak, aby každý, kdo bude chtít odznak získat, mohl vše hravě zvládnout. A nemusíš čekat jenom na oddílovou akci, s plněním ti mohou pomáhat a radit i rodiče. Hlavně ale bude záležet jen na tobě, tvé odhodlanosti a pílě, zda ti Zub při oddílových Vánocích (23.prosince) předá nášivku, kterou budeš mít právo nosit na svém skautském kroji.

PLNĚNÍ:

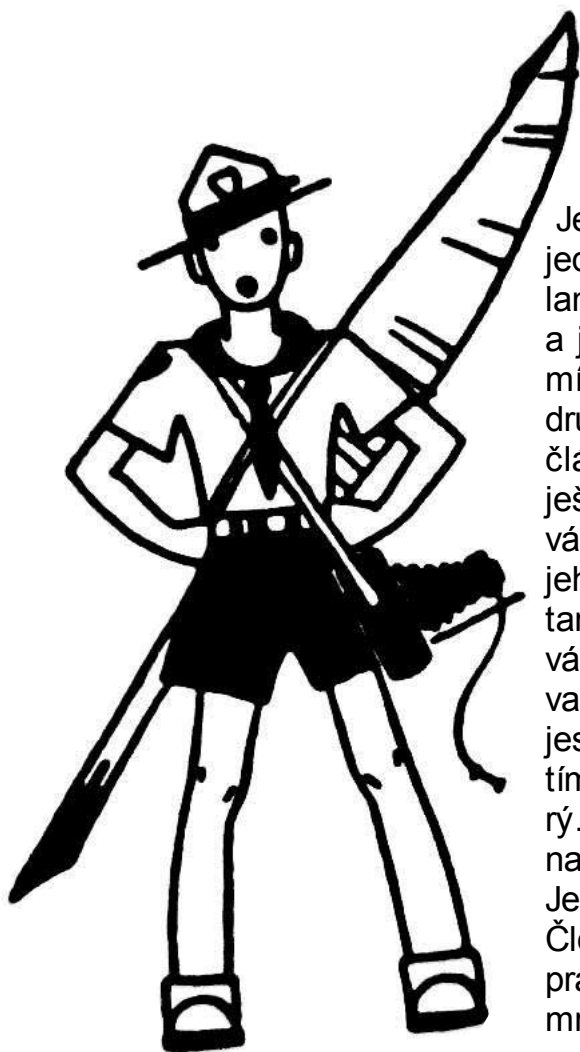
1	2	3	4	5	6	7	8	9
V								

Splněno dne: _____

DĚTI SE UČÍ TOMU, S ČÍM ŽIJÍ

(VYBRALA BÁRA Z KNIHY „SLEPIČÍ POLÉVKA“)

Když děti vidí kritiku, učí se odsuzovat.
Když děti žijí s nepřátelstvím, učí se bojovat.
Když děti žijí se strachem, učí se stále něčeho obávat.
Když děti žijí se soucitem, učí se litovat sami sebe.
Když děti žijí s výsměchem, učí se být plaché.
Když děti vidí žárlivost, učí se, co je to závist.
Když děti žijí s pocitem hanby, učí se cítit vinu.
Když děti někdo povzbuzuje, učí se být přesvědčené.
Když děti někdo chválí, učí se vážit si.
Když děti pociťují uznání, učí se mít rádi sami sebe.
Když jsou děti akceptované, učí se najít ve světě lásku.
Když děti žijí tam, kde se rozdává, učí se být štědré.
Když děti žijí s upřímností a čestností, učí se, co je pravda a spravedlnost.
Když děti žijí v bezpečí, učí se důvěřovat sobě a lidem okolo sebe.
Když děti žijí s přátelstvím, učí se, že svět je krásné místo, kde se oplatí žít.
Když děti žijí v atmosféře pokoje, učí se mít klidnou mysl.

Cestou do práce

Je pátek 13:28 a já sedím v autobuse a jedu do práce. Zítra je sněm RS Wakpalan, na kterém se bude řešit spousta věcí a já prohledávám Šestáky a hledám podmínky pro přijetí do RS. Mám štěstí. Hned druhý Šesták. Přitom si pročítám některé články a vzpomínám. Svatba, Sulov, jó - ještě si najdu svoji Fatru. Šesták poznávám podle samozřejmě dokonalé fotky na jeho přední straně. Čtu a najednou jsem tam - během několika mála vteřin prožívám v teplém autobusu, to, co jsem prožíval tam. Úplně mě to bere. Tak uvažuji, jestli je to tím, že jsem to sám psal nebo tím, že by ten článek byl opravdu tak dobrý. V ten moment mě napadla myšlenka napsat tento článek. Není to sebechvála. Je to podnět, abychom psali. Všichni. Člověk se k tomu vrátí třeba cestou do práce a to ho příjemně zahřeje nebo zamrazí na srdéčku. (Zub)

LOVCI KOŽIŠIN

Následující ukázka je z knížky „Lovci kožišin“. Tento napínavý příběh o přátelství a životě v divoké přírodě vyšel prvně skoro před 70. roky. To, že se jedná opravdu o dobré čtení, dokládá i skutečnost, že (pokud jsem pátral správně) po osmé a zatím naposledy vyšla před 4 roky. Pokud by jste si knížku chtěli přečíst celou (a to mohu jenom doporučit už i kvůli zahájené etapovce), určitě ji najdete ve školní knihovně.

....Dan si myslel, že by získal širší rozhled, kdyby vystoupil až k těm balvanům, ale včas si vzpomněl, že správný lovec nikdy neopustí vykázané mu místo. Proto zůstal, ale místo aby si sedl, klekl si za skalku, aby tak byl lépe připraven k střelbě. Stádo pasoucích se jelenů, laní a odrostlých kolouchů netušilo nebezpečí. Jejich mrštné ocásky odháněly dotěrný hmyz a jejich pohyblivé slechy zachycovaly každý šelest. Kdykoli některý z jelenů zdvihl hlavu a rozhlížel se kolem, Dan se zachvěl, ani ne tak chtivostí anebo loveckou horečkou, jako spíš rozkoší. Není snad zvíře, které by se svou klidnou krásou vyrovnalo jelenu, zejména když zdvihne svou ušlechtilou hlavu, ozdobenou rozvětvenými parohy, a sametově černýma očima se rozhlíží po svém království. Odrostlí kolouchi poskakují jako každá neposedná mládež, kdežto vážné laně, které pololeží a polosedí, se ovívají dlouhými slechy jako vějíři. Dan byl tak zabrán do krásného obrazu, že zapomněl na trappera, na okolí, ba i na střelbu a jen se díval a vzrušením sotva dýchal. Náhlý šramot a kutálející se kámen ho vyrušily z pozorování. Ohlédl se a strnul. Připadalo mu, jako by se utrhł jeden z šedých a omšelých balvanů a kutálel se po stezce k němu. Ale ostrý zápach a temné bručení zvěstovaly něco jiného, něco hrozného. Proti tomuto balvanu se nelze bránit, ten se neodvratně svalí a v minutě ho rozdrtí. Byl sice ještě vzdálen na dvacet kroků a skok ze skaliska na příkrou stráň mohl snad lovce zachránit, ale Dan neměl v této chvíli své končetiny v moci. Na znamenitou pušku ani nevzpomněl. Bezděky pomalu vstal, narovnal se, ale neopouštěl vyjevený zrak ze strašného zvířete. Uvědomil si, že je to šedý medvěd, grizzly, strašná šelma, která se nebojí ani pumy, ani člověka, ba napadne i silného bizona. Co učiní šelma v nejbližších vteřinách? Jistě vidí mladého lovce a napodobuje ho. Sedá, mručí a tře si levou mohutnou prackou ucho. Dan viděl ohromné ostré drápy, širokou světlou hlavu s krátkýma ušima a otvírající se tlamu. Vteřiny mýjely, druh hleděl na druhu. Vtom dole v lese houkla rána. Medvěd se vzepjal na zadní nohy, takže převyšoval mladého lovce. Tu náhle i Dan zdvihl pušku....

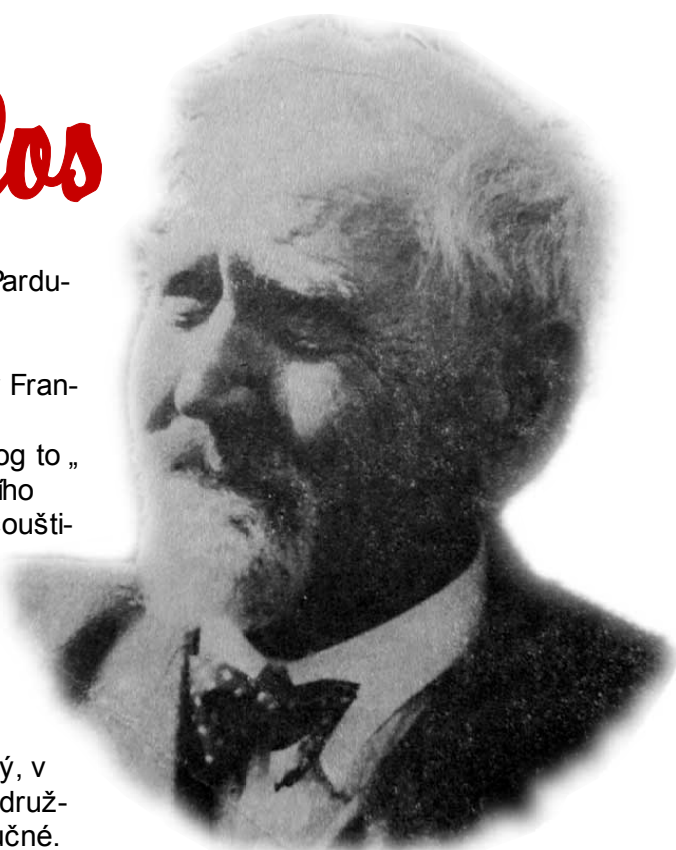

František Flos

Narodil se 27. srpna 1864 v Přelouči (okres Pardubice), zemřel 8. ledna 1961 v Praze.

Už několik čtenářských generací patří knížky Františka Flose mezi nejoblíbenější a nejčtenější. Původním povoláním byl učitel a jako pedagog to „dotáhl“ přes ředitele měšťanky až na okresního školského inspektora. Taky překládal z francouzštiny a angličtiny.

František začal psát své napínavé příběhy až jako zralý muž (první jeho kniha mu vyšla, když mu bylo 45 let). A protože v té době měl již za sebou úspěšnou kariéru pedagoga a byl uznávaný jako literát, spojil své životní zkušenosti a vědomě vytvořil nový, v české literatuře poměrně ojedinělý typ dobrodružné literatury - knihy nejen napínavé, ale i poučné. Za tuto svoji snahu byl později nazván českým Julesem Vernem. A ještě jedno je pro všechny Františkovy knihy typické, ať se děj odehrává kdekoli na světě, hlavním hrdinou je vždycky Čech, člověk odvážný, vzdělaný a spravedlivý, jenž stojí vždy na straně práva, pokroku a který je proti jakékoliv rasové diskriminaci. (*Dazul*)

Lovci kožišin, Praha: Novina, 1934
Lovci kožišin, Praha: F. Kosek, 1948
Lovci kožišin, Praha: SNDK, 1964
Lovci kožišin, Praha: SNDK, 1968
Lovci kožišin, Praha: Albatros, 1970
Lovci kožišin, Praha: Albatros, 1978
Lovci kožišin, Praha: Olympia, 1987
Lovci kožišin, Praha: Volvox Globator, 1998

Celoroční oddílová hra zahájena

Ti, kteří byli na podzimní výpravě už ví své a dokonce i mají ve svých denících první hmatatelné důkazy, že se hra rozjíždí. Pro ty, kteří na Cimburku nebyli několik základních stručných informací, které jsou odtajněny.

Hra bude mít tři části, které se budou vzájemně prolínat. Poslední část vyvrcholí na táboře.

V průběhu hry mezi sebou soutěží jednotlivé družiny.

V některých etapách hry vystupuje každý samostatně, jinde družina úzce spolupracuje. Neúčast některého člena na družinovém nebo oddílovém podniku nezabývá družinu možnosti pokračovat ve hře, jen oslabuje jejich postavení, snižuje možnosti.

V první části hry vydělávají jednotlivci i družiny peníze na nákup lovecké a zálesácké výbroje, výstroje, nutných zásob potravin, lístku na vlak, nákup starého automobilu,.... Při nákupu si mohou členové stejné družiny vzájemně vypomáhat radou či hemími penězy.

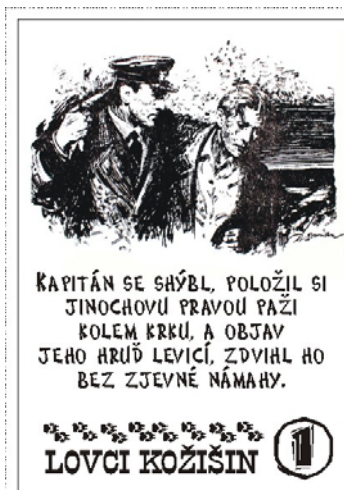
Herní peníze - dolary - lze v tuto chvíli vydělávat pouze na oddílových akcích. Na dané akci dostane hráč z vydělaných peněz pouze poloviční zálohu a zbytek zálohy vyinkasuje na nejbližší oddílové akci od pokladníka Zubba. Jestliže se hráč následující oddílové akce z jakýchkoliv důvodů nezúčastní, záloha propadá bez náhrady.

Samostatný úkol pro tebe -
do vydání dalšího Šestáka zjisti jak se jmenovalo pokračování knihy „Lovci kožišin“ a ve kterém roce vyšlo prvně. za splnění tohoto úkolu můžeš získat až **2 dolary!**

Prozatím byly pokladnicíkem do oběhu puštěny jednodolarovky, které jsou vtištěny na zvláštním papíře a jsou důmyslně chráněny proti padělání. Další nominální hodnoty budou následovat postupně tak, aby do konce roku byly v oběhu všechny druhy bankovek.

Ke každému většímu etapovému úseku hry, je vydána speciální číslovaná oddílová samolepka (skutečná samolepka!), kterou obdrží každý, kdo se daného úseku účastnil, bez ohledu na umístění a množství vydělaných dolarů. To, zda mají tyto speciální oddílové samolepky i jiný než sběratelský účel v tuto chvíli nemůžeme prozradit.

V celoroční etapové hře budou zohledněny i výsledky oddílového bodování (více píše Kikina na jiném místě Šestáku).

ODDÍLOVÉ BODOVÁNÍ

(KIKINA)

Do oddílového bodování se počítá každá oddílová, družinová i středisková akce a hodnotí se účast, výstroj, závody, hry, schopnosti..., ale i odborky, zkoušky, oddílové funkce a pomoc při organizaci akcí.

Každý rádce boduje své členy na družinových sám, ale dodržuje následující počty:

-povinné věci 0-5 bodů

-hry, závody... 0-10 bodů

K tomuto výsledku dojde tak, že sečte všechny body každého člena, získané na dané družinovce a podle výsledku ohodnotí nejlepšího deseti body a nejhoršího 0 body. Ten, kdo se nejvíc snažil tedy získá plný počet, tzn. 10 bodů do oddílového bodování.

Stejným způsobem se budou hodnotit také všechny oddílové akce. Kromě toho si každý člen může „přivytáhnout“ různými dobrovolnými pracemi pro oddíl jako např. list do kroniky, složení odborky, úklid klubovny, středisková vývěška..., které budou ohodnoceny nejvýše 10 body za měsíc. Pokud by někdo měl za tyto práce více než 10 bodů, automaticky se mu započítávají do následujícího měsíce. Každý tak může pomoci sobě i své družině k lepšímu umístění v bodování. Výsledky každého měsíčního období budou samozřejmě oceněny - kromě možnosti vybrat si z hodnotných cen - také získáním oddílových dolarů do celoroční etapové hry Lovci kožešin.

Každý rádce na oddílové radě předá body za družinovky Kikině, aby mohly být zaneseny do celkového bodování. Nikdo jiný do bodovací tabulky psát nebude! Pokud rádce nebo jeho zástupce body nepředá, budou se počítat jenom body za účast. Na konci každého měsíce se pak vyhlásí vítěz a také vítězná družina, tedy ta, která má po sečtení všech bodů a jejich vydělení počtu členů nejvyšší průměr.

Výstroj na oddílovou výpravu

MANTL - NEPSANÝ ODDÍLOVÝ „STEJNOKROJ“

Znáte jej určitě všichni. Mají jej všichni rádcové i vedení oddílu. Je to stará vojenská blůza „vzor 64“. Už před pár lety byla vyřazena z výstroje naší armády a dá se poměrně lehce sehnat v prodejnách, které se zabývají výprodejem armádního výstroje. Pořídí lze kolem 150,- Kč, při větším odběru se dá dostat i na cenu menší - naposledy před táborem se mantly podařilo nakoupit za cca 80,- Kč. Za takovou cenu nekoupíte na trhu ani tu nejlevnější bundu.

Každý, kdo mne zná, ví, že mne nemůže podezřívat z jakékoliv náklonnosti k armádě, přesto považuji tento „armádní“ doplněk za velmi kvalitní a oproti běžné konfekci má minimálně tyto výhody:

Cena - je velmi levný, v případě poškození to není taková ztráta pro rodinný rozpočet, proto maminkám nepřejde tak líto, že z něj vyrostete, když zkracují rukávy

Estetika - při našich výletech do přírody v terénu ladí lépe než „cirkusácký“ křiklavé módní výstřelky

Jednotnost - každý pozná, že patříme k sobě, všechny blůzy jsou barevně stejné. Vsetínská Trojka má své černé šustákové větrovky, naše ŠESTKA má zase své vojenské mantly

Životnost - jsem přesvědčen, že při zacházení, jakého se oddílové výstroji při našich akcích dostává, je životnost mantlu několikrát vyšší než u „cirkusáckých“ bundiček

Praktičnost - jiskra z ohně jej nepropálí, poměrně hřeje, do značné míry odolává dešti, bláto a jiná „špína“ je na něm málo vidět

Dostupnost - ne jeden z tatínků má takovou blůzu uschovanou jako památku na svá hezká vojenská léta, lze běžně zakoupit ve vojenské prodejně na Vsetíně i ve Valmezu. Zhruba 1x ročně se koná hromadný oddílový nákup.

Takovýto vojenský „mantl“ - jak se vžil oddílové pojmenování, ti můžu jenom doporučit. Nosíme jej automaticky na všechny naše výpravy. I v zimě - protože se pod něj dá pohodlně obléknout i několik svetřů.

(DAZUL)

TAKOVÝ KRÁTKÝ ČLÁNEK O SLUŠNÉM CHOVÁNÍ

(Zub) Není to poprvé, co se to stalo. Někdo k nám z oddílu přijel a nic. Rodiče, popřípadě babička byli venku a nikdo nepozdravil. Zdravte, škodíte tím sobě, ale i mně a všem vůdcům. Co si o nás ti rodiče pomyslí? Bohužel, ale styděl jsem se za vás. To „DOBRY DEN“ vás nezabije. To ale platí nejen u rodičů, ale i u osob veřejně známých (pan farář, pan starosta, atd.). Už se mi to taky stalo, že až po mém upozornění typu „neumíte pozdravit, smradi“, se ozvalo nesmělé „dobrý den“. Takže pro všechny. Zdravte, zdravte, zdravte všechny, vždycky a všude, třeba i 5x denně.

Z NAŠICH AKCÍ

Protože při vydání minulého čísla ŠESTÁKU došlo k nedorozumění ohledně napsaných příspěvků pro číslo 28, vychází Kikinin článek o Haw ai trochu se zpožděním.

BRIGÁDA NA HAWAI- 21.9.2002

Poslední letní víkend roku 2002 jsme se rozhodli strávit prací. Družiny odjely na samostatné výpravy a tak jsme se my vůdci, dvě vlčata a jedna světluška, vydali na Haw ai sami. Počasí moc letní nebylo, slunko se asi rozhodlo, že už chce podzim, ale než jsme došli na chalupu, přece jenom se na nás usmálo. Na Haw ai už byla brigáda v plném proudu. Osadníci spravovali verandu a jejich vtipy byly slyšet až na cestu. Naši jednotce bylo přiděleno hned několik prací: odnést staré vytrhané plechy do kontejneru, nařezat a naštípat dřevo, v lese porazit pár sušek... Naivně jsem se přihlásila na nošení plechů a starého harampádí. Říkala jsem si, že se aspoň hezky projdu, ale že kontejner bude na konci pulčinského světa, mě vůbec nenapadlo. Cesta k němu nám s plnými rukama trvala asi půl hodiny, takže když jsem tak caprtala už asi po čtvrté, hlavou se mi honilo něco o vrtulníku, který by všechny ty krámy pobral naráz a všechny naráz by je vyhodil do toho příšernostního kontejneru...

Další moje pracovní působení už nebylo tak tragické, dokonce mě to bavilo. To byste totiž nevěřili, co všechno se dá provádět při štípání dřeva a nošení pilin...

K obědu jsme si potom opekli špekáčky, někteří dokonce klobáse, dodělali jsme načatou práci a vydali se domů. Někteří jeli autem a my větší jsme se pěkně prošli po Pulčinách. Listí už začíná zlátnout, vypadá to, že podzim na sebe opravdu nedá dlouho čekat...

Velké poděkování patří všem, kdo se brigády zúčastnili. Teď můžeme na Haw ai jet kdykoli a bez výčitek svědomí. (Kikina)

SNĚM RS-WAKPALN 12.10.2002

(MIRIS)

I když jsme se domluvili, že sněm Wakpalanu, bude vždycky někde v přírodě, v klidu a při ohni, tentokrát jsme od toho upustili. Některým z nás to totiž z různých důvodů nevyhovovalo být dva dny pryč. A tak, i když proti vůli ostatních se tento sněm konal v naší klubovně. Tentokrát se probíraly opravdu podstatné věci a odkládat to dál by už nemuselo být to nešťastnější řešení. Jednalo se hlavně o celé podstatě Wakpalanu, o jeho členech. No prostě o všem. Nebudu rozepisovat co všechno, protože Vás to možná vůbec nezajímá a pokud jo tak se to časem dozvíte. Ale jedna věc je dost podstatná. A to ta, že náš RS kmen opustili jeho dva členové. A to Dazul a Irča. Bylo to jejich rozhodnutí a jako takové ho musíme respektovat. I když je to škoda, nic se s tím nedá dělat. Ale neznamená to, že by snad odešli i s oddílu. Tady je budeme potkávat stále.

(KIKINA)

Na neoficiální sněm RS Wakpalan jsem odjížděla se smíšenými pocity. Už dlouho předem jsem dostala za úkol dát dohromady několik bodů, týkajících se RS kruhu, které bychom měli řešit a v ideálním případě odpovědět na všechny otázky kolem. Tím pádem na mě spadl také úkol vést celý sněm, nebo spíš mít hlavní slovo a nějakým způsobem „celý pořad uvádět“. Protože jsem druhá nejmladší, nebylo to snadné, už kvůli respektu k ostatním. Musím přiznat, že v některých chvílích to bylo na mě moc a měla jsem co dělat, abych neukázala slzy slabosti. Přesto bylo všechno debatování úspěšné. Dohodli jsme se na mnoha důležitých věcech a rozřešili hodně zapleklých problémů.

RS Wakpalan tedy dál funguje, má místo původních devíti sedm členů, jeho rádcem je Zub a podrádcem já. Chtěli bychom ale, aby se náš kruh rozšířil o několik nových členů, kteří splňují podmínky vstupu a které bychom chtěli mít mezi sebou, protože Wakpalan je především společenstvím dobrých přátel. Dohodli jsme se také na programu RS kruhu, který spočívá hlavně v přípravě celoroční velké etapovky Lovci kožešin, přípravě oddílových akcí a v výpravě, ale taky si občas zajdeme do kina, čajovny nebo na koncert. RS kruh je vlastně takovým útlukem pro ty, kteří jsou tak trochu mimo a chtějí pomáhat v oddíle a který sdružuje všechny vůdce, zástupce a jiné existence, prostě všechny, kteří se ještě pořád cítí být rovery. Členství v něm se musí zasloužit nejen věkem 15 let, ale i splněním několika podmínek a hlavně skutečným skautským myšlením a chováním. Podmínky vstupu do RS:

- 1) věk 15 let
- 2) pravidelné přispívání články do Šestáka
- 3) vedení jednoho dne tábora nebo oddílové výpravy
- 4) splněná Tři orlí pera
- 5) absolvování lesního kurzu
- 6) alespoň jedna odborka

NĚCO O CIMBURKU - K ODDÍLOVÉ VÝPRAVĚ - STRANY 18-19:

Cimburk byl vystavěn kolem 14. století Bernardem z Cimburka, ten nechal tkz. „Starý Cimburk“ přestavět v „Nový Cimburk“. Zajímavostí je, že v roce 1448 vládly na hradě ženy (první, ale ne poslední) Žofie, Zuzana, Jitka a Eliška. Neobvyklým způsobem se stal majitelem hradu Vok ml. z Holštejna, který ho ukradl Čeňkovi z Drahotuš. Hrad přežil všechno možné i nemožné. A v roce 1709 se stal Cimburk, minulého času nejhezčí hrad na Moravě, pustý a opuštěný. Jen zřídka se využíval k ubytování lesního personálu. Na hradě se během zhruba 382 let vystřídalo 27 majitelů, z nichž byl poslední Gabriel František.

Krátká pověst o studánce „Panímísa“:

Tož tady kdysi prúdil silný pramen tejto vody, až se tu z ní udělala taková veliká mísa. Kterýsi pán z Cimburka prý si vzal za ženu chudobnou dívku z lidu. Jeho rodina se chtěla tej paní zbavit a tož tu sem chodili do tej studejnej vody namáčet, až chuděrka zchřadla. A tož sa včil říká temuto místu Panímísa.

CROSS COUNTRY 5.10.2002

(RADEK)

Pohledem z okna začalo ono osudné ráno. Jak rád bych zalezl do peřin a odjel ten závod z postele. Ale vidina snadného vítězství mně vyhnala ven. Jak se později ukázalo, tak to vítězství bylo, ale ne tak snadné. Po různých strastech a pasové kontrole, nás na startu stálo šest závodníků. Start a později místo našeho návratu bylo „U tabulí“. Mimo jiné, za zmínku stojí, že je to shodný start jako tolik pověstná K2.

Poslední příprava před startem, plno podpisu chtivých mladých děvčat, šílícího publika, vlajících vlajek a jiných náhodně kolem jdoucích turistů. Tááák, de se na to. To, co jsem čekal se stalo skutečností. Bezohledně jedoucí Dazul, věrně následující ne o moc slušnějším Klášťem. No a o Zubovi a Sabčce už vůbec nemluví. Ještě štěstí, že byli tak slušní a nechali aspoň Anitu bez vážnějších jizev.

Navzdory všem těmto záludnostem a nashválům jsem se s Anitou prokousával do čela závodního pole. Nebylo to ale nic snadného. Všechny ty úseky, ty nelítostné souboje a hlavně nepřízeň soupeřů nás doslova vybičovaly k takřka heroickému výkonu. Do toho ještě přes husté mraky pražící slunko. No děs a hrůza. Bylo sice pár úseků, kdy se soupeř pokusil zvrátit průběh závodu taktickou fintou, v našem případě pozváním na lákavě vyhlížející oběd, no ale se zlou se potápal. Ne jenom že jsme oběd snědli, ale taky jsme dokázali odvrátit jeho útok na první pozici. Potom už stačilo jenom udržovat tempo a v Jablůnce se lámal chleba. Na Anitin popud se naše tempo ještě zvýšilo a k cíli nám zbývalo už jenom pár kilometrů. A ty už byly jenom kapkou v moři. Je pravda, že jsme s Anitou zvítězili a to o pár minut, ale v tomto nelehkém závodě jsme zvítězili všichni: Radek+Anita, Dazul+Klášť, Zub+Sabča a servis team Kikina. Tak teda přišť.

(ANITA)

Sedíme v zadu v dukátu a zvedá se mi žaludek z nedostatku vzduchu... Tak mi to hezky začíná. Po kontrole našich ořů nasedáme s myšlenkou, že pojedeme všichni pohromadě... Počasí nic moc a tak šlapu a šlapu. Radek se světýlkem v očích nebere v úvahu žádnou jinou myšlenku než tu, že dorazíme první, a tak mi bere kolo do kopce a málem mě tahá...Bahno se mi lepí na boty, trochu to podkluzuje, ale Dazula s Klíštětem předháníme a vydrží nám to až na Cáb.

Už nám na cestu svítí sluníčko a mně se hned líp šlape. Stihnu se dívat i okolo sebe a zjišťuji, že jsem tady nikdy nebyla. Přitom je to od nás coby kamenem dohodil...

Bahno mám snad všude, zvláště po úžasném sjezdu k hospodě na Cáb. Tady si dáme chvilku pauzu. Sedím a kupodivu mě ještě nohy nebolí, ale už na mě jde únava....Klíště vypadá taky docela znaveně.

Funím do kopce na Pržáky, kolo teda za sebou už pomalu jen tahám...A představuji si sjezd ke klubovně... Při kterém mě pro změnu bolely prsty od brzdění...

V klubovně nás čekala Kikina, buchta a čaj...

(ZUB)

....sobota ráno, mraky sa honíja po nebi jak obrovské ovce a já čekám na čas, kdy vyrazit na dolní konec. Už jsem oblečený do svého „závodního trikotu“, všecko je připravené a adrenalin sa zvyšuje. Píp, píp, zpráva: „Zube sorry, ale nemůžu jet...“ Hledám řešení a vzápětí se domlouvám s Klíštětem. Pojedu aspoň s ní a Dazulem.

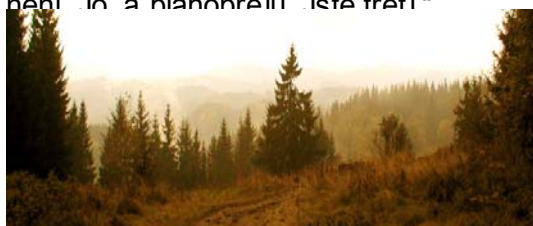
...Stojím na dolním konci a čekám. Už půl hodky, prý je nějaký problém, ale Brumla jede taky. Super. Divoká jízda, pak přes čáru a už jsme u Tabulí. Přípravy vrcholí. Všichni foukají kola a někteří je i rozebírají (taktika protijezdců). Já nic neupravuju, prdím na to.

...nevím kolik je, ale je start. Vyrážíme a hned první stoupání. „Já nehraju“ a lezu do kopce při kole. Nohy ještě nejsou zvyklé. Všechno časem přijde. Jedeme všichni společně. Zatím.“Bacha, teď bude sjezdovka“ a už to jede, po mokré trávě to pěkně klouže a tak to sjíždíme takovou rychlostí, co kdo snese. Všichni už jsou dole, kromě

Brumly, která má menší problém. Jedu k ní.

Dazul a Klíště už vyrazili dopředu a Radek s Anitou zmizeli taky, když viděli, že se nic nestalo. No a pak to nastalo. Třeštík se nám stal osudným. Jeli jsme dál po červené a zase se vraceli jen proto, abychom zjistili, že máme jet údajně po červené. „Skvělé a vynikající“ nové značení, kterému neodpovídala žádná mapa a to jsem je viděl tři, nás dovedla někam do Největší problém byl, že jsme jeli celou dobu z kopce a Solán je na kopci, takže to bude asi pěkný záhul.

...už jsme na hřebeni. Náš asi 8km stoupák máme za sebou. Projíždím samozřejmě všechny kaluže, aby to byl ten správný cross. Lidí přibývá, budeme blízko, v tom ale začíná fučet divoký vítr, který nám mete do očí stovky malých ostrých krystalků. „Vtom nejedu“ a Brumla se schovává do skupinky stromů. Jdu za ní, v tom se fakt nedá jet. Jak to přišlo, tak to přestává. Ještě dvě zatáčky a jsme na Soláni. Dáváme každý tatranku a hanáčku. A zase to „skvělé“ nové značení. „Dojedem na Tanečnici a pak sjedem do Hrozenkova, už toho mám dost.“ Snažím se Brumlu trochu hecnout, je to zbytečné. S těžkým srdcem dobyvatele 8000, který se musí 200m před vrcholem vrátit, to vzdáváme i my. Ano, můžu jet dál a Brumla ať si dojede, ale to by nebylo správné. Je to závod dvojic. A jako dvojice ho musíme dokončit tak či tak. Dolů valíme po parádní lesní asfaltce a sjíždíme v Karolince. Cesta domů byla děsná. Protivítr, pro jistotu celou cestu, pořád sedět na sedátku a šlapat. Žádný sjezd, žádný stoupák, žádný odpočinek, jen neustálé monotóní šlapání. Už, už jsme doma. Brumla to vzdává a jede už domů. Já pokračuju do Kačic, ale Radkův telefon mě odrazuje. „Už nejezdi, my jedem pro auto a kromě Kikiny tu nikdo není. In a blahopřání. Iste třetí“

ODDÍLOVÝ PÁTEK 18.10.2002

(BÁRA)

Tentokrát jsem nachystala oddílový pátek na téma „duchovno a čtení při svíčce“. Myslím, že se docela povedlo. Přečetla jsem děckám článek a poprosila je, aby nějak vyjádřili svůj pocit z toho článku.

Tady je onen článek s názvem „Starý, obrovitý, úctyhodný strom“ a pocity některých děcek.

Starý, obrovitý, úctyhodný strom

Víc než 30 metrů vysoký. Stojím v obdivu a úctě... za pár dní, když přicházím, abych se mu znovu poklonil, slyším z dálky jekot motorové pily. Nepatrný človíček u jeho paty, ale přesto suverén, pokouší se ten strom skácet. Někomu překáží – snad že někomu padají na chodník obaly pupenů na jaře a barevné závěje listů na podzim...

Stojím v pohnutí, s hněvem a lítostí v srdci. Pila se zakusuje ze všech stran, kmen je velmi široký, má skoro jeden a půl metru v průměru. Bude trvat dlouho, než se položí. Odcházím bezmocně od lidského díla zkázy. Druhý den už strom leží, rozčtvrcený obr. slabší křivolaké větve doutnají na několika ohništích. Zištnému člověku se hodí jen široké, zdravé, bílé dřevo, větve je nutno spálit, vždyť jen překáží.

Ten strom rostl přes sto let, jak zjišťuji z nejširších letokruhů. Překonával tuhé zimy, odolával vichřicím i bouřím. Za tu dobu, co žil, poskytl mnohokrát stín a ochranu lidem, co šli kolem a strádali vedrem nebo se chtěli skrýt před deštěm. Stovky hnízd se vystřídaly v jeho haluzích, tisíce ptáků odpočívalo v jeho větvích, které zněly ptáčím zpěvem od prvního úsvitu dlouho do večera... stál a rostl, velmi pomalu rostl a mohutněl, jeho bytí mělo svůj smysl. Patřil do této krajiny a ta krajina patřila jemu. Nyní potupně umřel, v krajině bude chybět, cosi se nenapravitelně změnilo. Ale někdo zbohatl – to dřevo bylo zdravé a hodnotné...!

Pocity našich děcek z tohoto článku:

(Kikina) „Přišel můj poslední den. Dnešek zakončí celý můj život, který jsem prožil sám na vrcholku tohoto kopce. Za ta léta jsem spatřil mnoho. Tisíckrát vycházelo

krát jsem mohl pozorovat, jak měsíc zalil louku stříbrem. Mnohokrát jsem musel sehnout hlavu pod tíhou čerstvého sněhu a mnohokrát jsem se musel rozloučit se svými listy. Mnohokrát jsem také vyslechl modlitby a prosby těch, kteří ve mně hledali útěchu. Byl jsem zpovědníkem těch, kdo doufali a věřili v krásu. Měl jsem vlastně velice krásný život a jsem rád, že mé tělo poslouží i po skončení mých dnů. Teď budu dál žít v podobě kolébky, stolu, misky nebo lžice. Budu se moci podílet na životě těch, kteří mi věřili.

(Kecka) - Je to přece jen strom!

: Ale strom chce žít !

- Je to jen kus dřeva!

: Ale ten kus dřeva je symbolem svobody a krásy!

- To je mi jedno!

: Ty si řekneš, že je to jen dřevo, ale je to věc-člověk, který vzkvétal a radoval se ze života jako ostatní a ty jsi ho zabil jen pro peníze!!!

(Violka) Ten starý strom neměl být pořezaný, protože tam patřil a mohl tam žít ještě dlouho. Děti si u něj mohly hrát, v létě dětem i dospělým mohl stínit, ptáci si na něm mohli stavět hnízda a plno dalších věcí. Toho stoletého stromu by se člověk nedoplátil, protože stromy žijí tak jako lidé a život je k nezaplacení.

BRIGÁDA NA BAŘINCE 19.10.2002

(Zdenda - Guliver) V sobotu jsme jeli na Bařinku. Jak jsme tam přijeli, tak jsme nosili dřevo, které jsme káceli v lese. Jak jsme s Cipískem vybrali první strom, přišel Miris s motorovkou a Cipísek říkal, ať nám ho nekácí a on nám ho shodil. Potom se Cipísek našel a šel se mnou daleko. Pak jsme se vrátili a našli jiné dva stromy. Ty jsme sami shodili. Potom mi byla zima, tak jsem odešel. Cipísek si našel nějakou jedničkárku s kterou shodil tři stromy. Pak jsme šli do Bařinky. Tam nám Romík nabízel čaj. Ale já jsem nechtěl, protože jsme měli svoje pití. S Cipískem jsem se rozdělil o svoji bulku. Dole v lese si Medvěd nechtě posekal nohu. Měl rozseklý kotník. Taťka ho vezl do nemocnice a řekl mi, ať jedu s Radkem. Jeli jsme vlakem a autobusem. Taťka mi nedal peníze, tak mi to musel platit dek. Cestou psal Cipísek dva dopisy pro Kikinu.

(KECKA)

Na tuto společnou akci jela jen na dva dny Kača a Judy - nato že to byla brigáda jelo nás dost. Vlakem jsme se dotrckali do Karlovic a pak pěšo na Bařinku. Někteří se vezli autem druzí autobusem a my pěšo. Než jsme vyšlápli ten kopec, tak nahoře se už rozjela práce. Jedni nosili dřevo, druzí nosili trávu, další kopali, řezali a spoustu práce. Byla docela zima, ale aj nám zapršalo. Jídlo měl každý svoje jen ten kdo tam spinuškal a dostal gulášek, ale z jednoho talíře se najedlo pět lidí. Práce pokračovala ale taky jí ubývalo. Plno lidí pracovali, ale našli se i ti kteří si sem tam udělali volno. Na společnou střediskovou akci to dopadlo dobře.

PŘESPÁNÍ V KLUBOVNĚ 29.10.2002

(KECKA)

Sraz byl v 18:00 u klubovny. Sešlo se nás požeňnaně. Přišla Kikina a ještě Šikulka a celá naše družina, taky nás navštívila Klíště. Po velké družinové debatě jsme se všechny zlechtaly a pobily. Hned nato jsme si dali sváču a za ní další a další. Hned nato se objevil Dazul a později i Irča, která se šla šrotit angličtinu. Po vydatné svačině jsme vytáhly paty z klubovny a vyváděly u kostela. Hráli jsme cukr-káva-limonáda-čaj-rum-bum. Já jsem vozila Kikinu na zádech a když jsme se chystaly přistát na vysokém patníku skončily jsme na zemi jako dvě hrušky, a to samé se mi stalo se Šikulkou akorát, že to jsme dopadly na tvrdou zem. A už se to rozjíždí rvačky hlasitá muzika moc jídla a zábava mezi naší družinou a zvaným hostem Budulínkem.

VÝPRAVA NA CIMBURK

ČTYŘDENNÍ PODZIMNÍ VÝPRAVA 25.-28.10.2002

(KIKINA)

...V korunách šuměl podzimní vítr a po tmavém nebi se honily černé mraky, když jsme poprvé zahlédli věže a hradby Cimburka. Jako bychom se přenesli o několik století zpátky, do časů rytířů, mečů a nedobytných hradů, skoro jsme čekali, odkud se na nás snese sprška šípů. Nad námi blikala malá okýnka bašty a my jsme rozechvěle stoupali po schodech vzhůru na hradby, se zvláštním pocitem, že nás z věží pozorují rytíři, válečníci a bílé paní. Okovanými dveřmi jsme vešli do petrolejkami osvětlené bašty a v tu chvíli se zastavil čas...

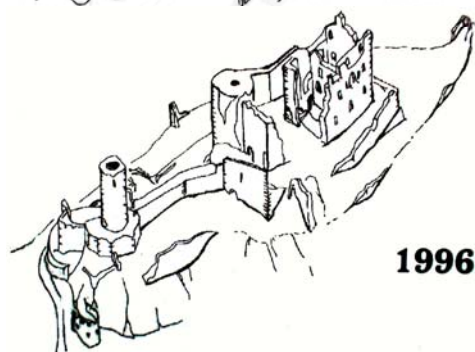
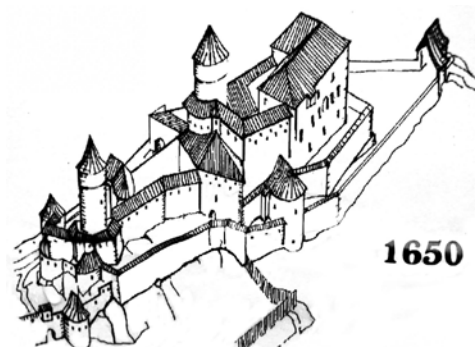
Ráno se vydáváme na obhlídku hradu. Večer se nám zdál obrovský, ale teprve teď vidíme všechny věže, strážné bašty, opevnění a hradby a pokoušíme se představit si, jak to tady asi vypadalo před šesti sty lety, v době největší slávy hradu. Kde asi byla kuchyně, kde se pořádaly bály, kde usínali králové a odkud se lučištníci snažili odrazit útok na hrad..

Jdeme na kratší vycházku do okolí, pozorujeme naše sídlo ze vzdálené vyhlídky a snažíme se vymyslet, odkud by asi bylo nejlepší hrad napadnout. Kolem poledne přicházíme k malé kapličky, kde se právě slouží Cyrilo-Methodějská mše, protože právě na dnešní den připadl jejich svátek. Poslechli jsme si taky zajímavé vyprávění o těchto bratrech, zahráli na velkou zvonkohru a pak už jsme putovali zpátky k našemu sídlu. Odpoledne pomáháme chystat dřevo na zimu, hrajeme hry a už za tmy se pokoušíme dobýt hrad obývaný lidmi nakaženými stršlivým morem.. Nebe je úplně jasné a žádná světla neruší svít hvězd a tak ze strážné věže pozorujeme souhvězdí, učíme se jak najít podle hvězd sever a já přemýšlím, jak se asi cítili válečníci, kteří se chystali zaútočit na hrad a ve svitu měsíce nad sebou na hradbách viděli jenom lesklé hroty šípů, které mohly znamenat smrt. Večer ještě zpíváme a pak jdeme spat...

V neděli celé dopoledne hrajeme první etapu velké celoroční hry Lovec kožešin, nejúspěšnější získávají první vydělané dolary a odpoledne jdeme do skal, kde hrajeme vlajkovanou, rozděláváme oheň pod převisem a hledáme staré loupežnické sídlo.

Večer při světle petrolejek čteme rytířské pověsti a legendy o dracích, entech a jiných stvořeních, která tady na Zemi možná žila před dávnými věky. V noci nám nad hlavami burácí vítr a zlověstně hučí v korunách, někdy jde cítit, jak se opírá do střechy bašty. Ráno jsou po cestě rozházené zlámané vět-

ve a kolem víří listí strhané ze stromů. Ale den je krásný a my se jenom neradi loučíme s Cimburkem, který se stal na krásné čtyři dny naší pevností...

(PÁJA)

V pátek 25.října se jelo na hrad Cimburk. Někteří jeli autem a ostatní vlakem. Ti co jeli autem tak na Cimburku jeli o něco dřív. Když jsme tam dojeli tak jsme se vybalili a po hodině jsme šli spát. Ráno jsme posnídali, udělali jsme si rozcvíčku, zahráli pár her a šli jsme zase do hradu. Tam byla nějaká kočka a Cipísek ji pojmenoval Rex. Potom jsme chtěli jít ven, ale začalo pršet. Když přestalo pršet tak jsme šli nařezat dřevo. Když jsme to dřevo nařezali šli jsme na Kazatelnu. Cestou zpátky jsme se stavili na skály. Večer jsme si zahráli hříčku a po hříčce jsme šli do spacáků si lehnout. Další den jak jsme posnídali jsme šli na Kozla. To je skála která se tak jmenuje. Tam jsme si zahráli hru na vlajky, ale protože zase začalo pršet, tak jak jsme dohráli, tak jsme šli do hradu. Když jsme přišli na Cimburk byli jsme všichni mokří. Další nebo-li poslední jsme se všichni sbalili, posnídali a šli jsme k autu. Tam jsme si dali batohy a jelo se domů. Tato výprava se mi líbila.

(MEDVĚD)

Sešli jsme se ve 14.15 na vlakovém nádraží. Potom jsme jeli vlakem. Všichni jsme na hrad dobře dojeli. Pak jsme se vybalili. Jeli jsme ke kapli sv. Klimenta. Tam nám řekl něco o Cyrilu a Metoději atd. Potom jsme šli na hrad, a to jsme skoro všichni byli špinaví od bahna. Za chvíli jsme byli na hradě. Večer jsme ještě hráli bojovku, kde jsme museli získat heslo, se kterým jsme šli čekat před hrad. Judy a Chitu jsme skoro ztratili. V neděli jsme chvíli řezali dřevo. Potom jsme hráli další bojovku, která byla v drsném terénu. Museli jsme přenést co nejvíce papírků na půlku soupeře, což byli vůdci. Tato hra byla bodována dolary. Vyhrála Lenka! Potom jsme šli do hradu. Pak byl oběd a potom odpolední klid. V odpoledním klidu jsme se někteří učili ohánět se Zubovým bičem. Pak jsme šli ke skále Kozel a tam jsme po družinkách měli poznat co nejvíce přírodnin. Potom jsme zase po družinkách měli rozdělat oheň. Pak jsme šli ke hradu. V pondělí ráno jsme měli budíček v sedm. Potom jsme šli do osmi balit vědi.

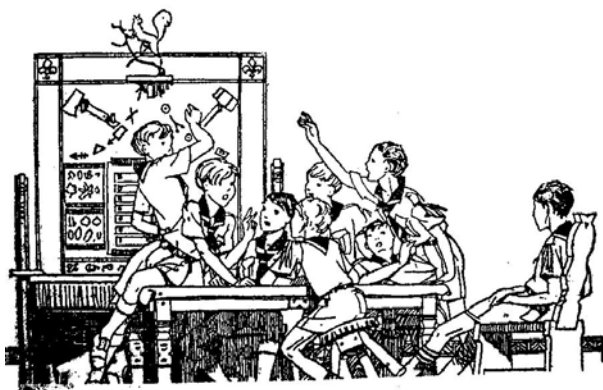
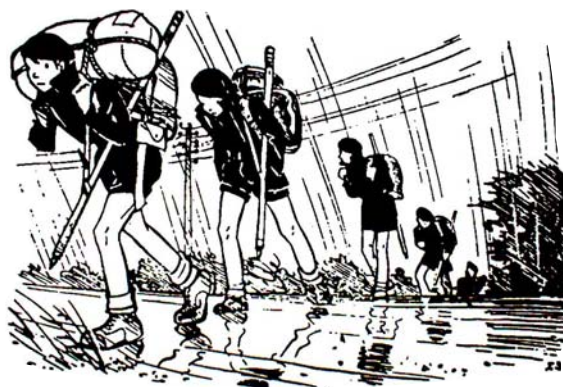
Dobytí Cimburku

Léta Páně 2002, ještě předtím než začala zima, se král Radoslav rozhodl, že se svou družinou a několika žoldáky dobije hrad Cimburk. I vydali se na cestu a v noci toho dne spatřili věže Cimburku. Vytasili meče a přichystali se k dobytí hradu. Avšak toho již nebylo třeba, neboť Radoslavova choť Anita z Buchlovic to už udělala před ním. Druhý den bylo chmurné počasí, ale i přesto se Radoslav se svou družinou vydal obhlédnout svoje nově dobyté panství. Když se vrátil, jeho věrní služebníci mu přichystali hostinu. Pozdě večer se stalo něco zvláštního. Radoslav se svými rádci se rozhodl vyzkoušet zdatnost svých vojáků. Z určitého místa se měli dostat k čarodějce Kikině. Nakonec zkoušku splnili všichni z vojáků. Když už na hradě bydleli třetí den, přikázal Radoslav, aby se začalo s pracemi na zvyšování hradeb. Odpoledne se král s vojáký vydal na vyjížďku k hoře Kozel. Tam svým vojákům prozradil další úkoly. Většině vojáků se podařilo je splnit. V noci se králi zdálo o krásné osadě Kateřinice. Ráno se vydal tuto osadu najít. Nejprve ji chtěl vyplenit, ale velmi se mu zalíbila, a proto se v ní usadil a na hrad Cimburk se už nikdy nevrátil.

LISTOPAD 2002

- 1.11. Oddílovka – Kikina
- 8.11. Černé čepičky – 3 ch-
- 15.11. Oddílový pátek (video) - Dazul
- 15.11. Setkání s rodiči - Radek
- 16.11. Družinová výprava
- 15.–17.11. Setkání činovníků (Bařinka)
- 24.11. Jednodenní výprava vlčat a světlušek
- 30.11. Od. výprava – Anita

PROSINEC 2002

- 6.12. Oddílovka - Miris
- 7.-8.12. Čekatelský kurs - středisko
- 20.12. Oddílový pátek - CASINO - Pinčl
- 21.12. Vánoční Akademie - středisko
- 23.12. Oddílové Vánoce - Radek
- 27.-30.12. Polární výprava - Dazul
- 30.12.-1.1. Silvestr RS-Wakpalan - Kikina

POZOR - DŮLEŽITÉ INFORMACE O AKCÍCH!

ODDÍLOVÝ PÁTEK 15.11.2002

bude ve znamení oddílového kina. V jednání (v tuto chvíli ještě nepotvrzeno) je i návštěva bratra Limonka ze Vsetína, který je několik desetiletí vášnivým skautským sběratelem. Určitě se máte na co těšit.

Máš rád hazard? Máš rád chvíly napětí, kdy se ti potlí po tváři? Tak právě pro tebe je určen oddílový pátek **20.12.2002** s názvem **CASINO**. Uvítal bych od vás hojnou účast a kdo může vzít společenská hry, typu „Člověče nezlob se“ a karty, tak ať je vezme. Už se na Vás moc těší krupier Radek. Páček shledáček. Potencionální neposlušky a podroušené hráče, vyvedou ven moje gorily.

Výprava 30.11. Sraz: v 8:00 u klubovny. S sebou : svačiny a pití, oběd si budeme vařit po družinkách, KPZ, buzolu, dobré boty a teplé oblečení. Návrat : kolem 16:00. Případné změny se dozvíte u rádců a na nástěnce.

Jednodenní výprava světlušek a vlčat „Za tajemstvím lesa“

Kdy – neděle **24.11.2002**. Sraz – u klubovny v 8:00 hod. Návrat – do 16:00 (Podle počasí). S sebou - teplé oblečení, deník, tužku, pláštěnku, dobré boty, čepič, KPZ, svačiny (v případě pěkného počasí špekáček), pití, uzlovačku. Půjdeme pěšky z Kateřnic na Kosiska do Ratiboře. Po cestě budeme pozorovat krásy podzimní přírody, možná první sníh a taky si zahrajeme spoustu super her a hříček. Za velmi nepříznivého počasí zůstaneme v klubovně. Pokud bude pěkně čeká vás malé lesní překvapení!

ARCHIV ŠESTÁKU MŮŽEŠ NAJÍT NA ODDÍLOVÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH [HTTP://SESTKA.JINAK.CZ](http://sestka.jinak.cz)

Na vydání ŠESTÁKU č.29 se podíleli:

Dazul, Pinčl, Anita, Zub, Kikina, Viola, Kecka, Bára, Zdena, Pája, Medvěd, použité ilustrace Berg, J.Joubert, Z. Burian a Inter-net

tento výtisk je určen pro:

podpis rodičů: